

Sandheden skal gøre Eder frie!

Indhold:	
Dansk Folkepartis succes ved EU-valget.....	1
Den redaktionelle kommentar. Er race-begrebet virkelig fiktion?.....	2
Nyheder.....	3-4
Et folk i våben - eller et forsvarsløst folk?.....	5
De fremmedes ufattelige grusomhed.....	6
De mærkelige medier.....	7
Et patriotisk Sct. Hansbål.....	8
Mod dumhed kæmper selv Guderne forgæves!.....	9

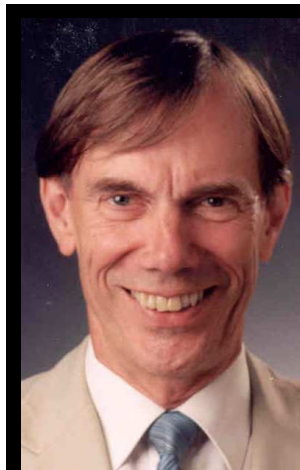
EU-valgets nationale sejrherre

Morten Messerschmidt fra Dansk Folkeparti blev EU-valgets danske sejrherre, og dermed manifesterede den danske EU-modstand sig kraftigt. I Danmark er der helt åbenlyst ingen folkelig baggrund for ideen om et forenet Europa.

Morten Messerschmidt (DF)

Med lidt over 284.000 personlige stemmer fik Dansk Folkepartis nationale EU-kandidat Morten Messerschmidt flere stemmer end alle de andre danske kandidater ved det i juni afholdte EU-valg, og dette var en stor sejr for DF og det patriotiske Danmark, idet han var den eneste af samtlige opstillede kandidater, der repræsenterede de danske nationale synspunkter. Og det blev han da også belønnet for, idet langt størstedelen af de danske patrioter jo valgte at stemme på ham, hvilket så var grunden til, at han ikke blot samlede alle stemmerne fra Dansk Folkeparti men også fik mange stemmer uden for partiets rækker. Af EU-valget kan man således lære, at hvis blot de nationale kræfter kan holde sammen, så er man også i stand til at slå igennem i den politiske verden. Det dansk-nationale miljø er ikke på tilbagesog, som så mange intellektuelle hævder, det er blot splittet, og kan miljøet samle sig om en person eller et projekt, så får de dansk-nationale kræfter også indflydelse. De danske patrioter sikrede Morten Messerschmidt sejren ved EU-valget, og han har virkelig fortjent den.

En stridsmand går af

Dansk Folkepartis mand i Bruxelles, Mogens Camre, går nu af og overlader den plads til partiets to nyvalgte medlemmer af EU-parlamentet. Men Mogens Camre har allerede lagt den nationalt betonedede og EU-kritiske linje i parlamentet, der nu vil blive ført videre, så der ventes ingen afgørende ændringer i Dansk Folkepartis EU-skeptiske politik.

Sandheden er ilde hørt

Den østrigske politiker Susanne Winter er nu blevet idømt en bøde på 24.000 euro og tre måneders betinget fængsel for "bagvaskelse af og ringeagt for religiøs lære." Den såkaldte forbrydelse består i, at hun offentligt har skrevet sandheden om "profeten" Muhammeds hang til små piger. Muhammeds pædofile forhold til den 9-årige Aisha er beskrevet detaljeret i Koranen.

Kampen mod islam er en kamp for danskheden

Er race-begrebet virkelig fiktion?

Det er god tone i politiske og videnskabelige cirkler at afvise eksistensen af menneskelige racer. Man hævder uimodsagt, at forestillingen om racernes eksistens blot er en fiktion, der er konstrueret af nogle syge fanatikere. Men er dette nu også sandt? Hvis man blot går tilbage til tiden før anden verdenskrig, så finder man praktisk taget ingen tvivl om eksistensen af de menneskelige racer. Næsten alle de daværende tidsskrifter, leksika og videnskabelige værker antager uden videre eksistensen af racerne og udpeger endda distinkte raceforskelle. Man må således konstatere, at anden verdenskrig udgør en skillelinje i det officielle syn på de menneskelige racers eksistens. Før krigen var det den helt overvejende holdning i den danske offentlighed, at racerne rent faktisk eksisterer, men efter krigen afviste den samme offentlighed enhver tale om racer, idet man påstod, at forestillingen om racernes eksistens er uvidenskabelig og blot et grimt udtryk for politisk fanatisme. Men det tvingende spørgsmål på denne baggrund må jo dog være, hvad er det egentlig for en "videnskabelig" erkendelse, som den danske offentlighed har gjort under krigen, der har gjort denne offentlighed klogere på spørgsmålet? Undersøger man dette, så kommer man frem til, at den danske offentlighed egentlig ikke har gjort nogen erkendelse i denne forbindelse, og at den konsekvente afvisning af racernes eksistens bare er rent politisk begrundet. Tyskland førte i 1933-45 politik ud fra racemæssige kriterier, og Tyskland tabte jo anden verdenskrig, og denne politiske begivenhed er selve baggrunden for den danske offentligheds afvisning af race-begrebet. Den danske offentlighed er altså ikke blevet spor klogere i en videnskabelig sammenhæng, det er udelukkende som en politisk reaktion på Tysklands racepolitik under krigen, at den danske offentlighed nu oprørt afviser eksistensen af menneskelige racer. Men sådan kan man ikke tage stilling til et videnskabeligt problem.

Den danske offentlighed optræder altså i denne forbindelse på en ukvalificeret vis, simpelthen fordi man opfatter spørgsmålet om racernes eksistens alene som værende et rent politisk og ikke et videnskabeligt spørgsmål. Men spørgsmålet er jo af videnskabelig karakter, hvilket står helt klart, hvis man tænker over mennesket som et dyrisk væsen. At benægte menneskets dyriske eller biologiske eksistens er meningsløst, for det er i realiteten at benægte menneskets dødelighed. Men erkender man nu, at mennesket jo faktisk er et biologisk væsen, så må det også være naturligt samtidigt at antage eksistensen af forskellige slags mennesker, idet alle andre biologiske væsener kan inddeles i forskellige slags efter distinkte forskelle. Og ser vi så på mennesker verden over, er det da også tydeligt, at der findes mange slags af menneskelige væsener. Der er sorte, brune, hvide mennesker, og der er mennesker med tykke læber, smalle læber, store næser og smalle næser osv. Men vi lægger også mærke til, at der trods alt er nogle rammer i dette kaos af de menneskelige væsener. Mennesker kan jo faktisk inddeles i hovedgrupper og undergrupper, alene efter udseende. Nu er det jo også på mode at påstå, at forskellen i udseende ikke siger noget om mennesker, men det er en misforståelse, for forskellen i udseende er jo ikke hele forskellen men netop kun et ydre symptom på forskellen. Lige så vel som førstesiden på en bog angiver indholdet gennem en genrebestemmelse, så angiver menneskets udseende også på en vis måde menneskets anlæg. Det er nemlig aldrig sådan, at der kun er en ydre forskel på to forskellige slags mennesker, for den ydre forskel er jo blot en af forskellene, skønt naturligvis den mest iøjnefaldende. Den moderne genetiske forskning bekræfter dette forhold; at der er tale om en både ydre og indre forskel på mennesker af forskellig slags. Traditionelt inddeler man mennesker af forskellig slags i de forskellige racer, og hvorfor det nu er meget ilde set, det er jo mærkeligt, når racerne dog eksisterer. Her har den politiske korrekthed sejret over sandheden.

Sigøjner-kriminalitet i Ungarn

I Ungarn vokser protesterne mod den landsødelæggende sigøjner-kriminalitet. Landet er i en dyb finansiel krise, og samtidigt huser landet over 400.000 sigøjnere, der nægter at leve som de almindelige ungarere og vil forsørge sig på anden og ofte kriminel måde. Den deraf følgende voldsomme sigøjner-kriminalitet er efterhånden blevet fuldstændigt ødelæggende for det ungarske samfund, hvilket da også har ført til flere patriotiske modaktioner, hvorunder 5 sigøjnere er blevet dræbt. De ungarske patrioter har nu klart tilkendegivet, at de ikke længere vil acceptere sigøjner-kriminaliteten, der er en utålelig plage for det ungarske folk, og patrioterne har erklæret, at hvis ikke myndighederne kan stoppe sigøjner-kriminaliteten, så vil patrioterne selv gribe ind og stoppe den. De ungarske myndigheder påstår ganske vist, at de er i stand til at opretholde ordenen, men i realiteten har myndighederne helt opgivet at stoppe sigøjner-kriminaliteten. Man lader bare stå til og taler og taler, men det stopper selvsagt ikke kriminaliteten. Man kan ikke tale sig til orden i et samfund, der må gribes langt hårdere ind, hvis den samfundsmæssige orden skal reetableres og opretholdes. Og her er det, at den patriotiske Ungarske Garde kommer ind, idet denne organisation åbenlyst forbereder sig på at overtage ordenshåndhævelsen. Denne situation har naturligvis fået EU-politikerne i Bruxelles til at blive hysteriske, og de har forlangt, at den impotente socialistiske regering i Budapest skal gribe ind over for de ungarske patrioter, men den ungarske regering er ikke i stand til noget som helst. Regeringens organer er underfinansierede og ude af stand til at påvirke udviklingen i Ungarn, og det ungarske folk har for længst mistet respekten for en regering, der ikke kan bekæmpe kriminaliteten og svindler med udbetalingen af pensioner. Der er i dag en langt større uorden og kriminalitet i Ungarn end der tidligere var under kommunismen, hvilket jo er et meget ydmygende nederlag for demokratiet. De ungarske patrioter vil nu forsøge at gribe ind og få hold på situationen i landet, og det burde de takkes og ikke angribes for.

Muhamedanernes trusler

På grund af de feje og handlingslammede europæiske regeringer og parlamenter har de muhamedanske indvandrere fået det indtryk, at de kan få det som de vil i Vesteuropa, når bare de slynger om sig med trusler mod europæerne. Dette er overordentligt farligt, for det har naturligvis ført til, at de muhamedanske indvandrere bestandigt skruer deres krav op, samtidigt med at deres trusler mod europæerne jo bliver mere og mere voldsomme. Der er efterhånden ikke grænser for, hvad europæerne skal acceptere af trusler fra indvandrerens side; indvandrerne vil skabe et islamisk Europa med Sharia-lovgivning, og europæere skal bøje sig under islam, for ellers vil det gå dem ilde osv. osv. De europæiske politikere og myndighedspersoner optræder imidlertid som en flok gamle kællinger af alle aldersgrupper og køn, og de vover simpelthen ikke at tage udfordringen fra de muhamedanske indvandrere op. Men det kan europæerne slet ikke være tjent med, for europæerne vil ikke lade Europa forvandle til et islamisk helvede. Europæerne kræver med andre ord ledere, der tør gå ind i en konflikt med de muhamedanske indvandre- re, og kan demokratiet ikke levere dette, så er demokratiet færdigt i Europa. Hvis et samfundssystem virkelig er blevet så uendeligt svagt, at det end ikke tør forsvare sig selv mod ude fra kommende trusler, så har dette samfundssystem ingen fremtid, og det bør heller ikke have det. Man skal i denne forbindelse ikke glemme, at vi i Europa ikke har demokratiet for demokratiets egen skyld men alene i den hensigt, at dette system skal kunne levere løsninger på samfundets problemer. Men nu virker det nærmest som om, at demokratiet er blevet gammelt og fejt, og det kan vi ikke bruge til noget. Enten tager demokratiet sig sammen og fjerner truslen om Europas islamisering, eller også vil andre og stærkere kræfter uundgåeligt overtage kampen mod islamiseringen, men så er det slet ikke så sikkert, at det hele kommer til at forløbe særligt fredeligt. Men islamiseringen af Europa skal stoppes!

Ingen stormoskeer i København

Den muhamedanske forening kaldet Ahlul Bait i Danmark med adresse på Vibevej i Københavns Nordvestkvarter planlægger at opføre en moské i arabisk byggestil med en blå kuppel på 24 meter og to minareter på hver 32 meter. Dette helt vanvittige og meget provokerende byggeri må og skal forhindres som alle de tidligere tilsvarende byggerier. Ingen skal tro, at muhamedanerne får lov til at opføre denne moske, uanset hvad de københavnske politikere så ellers mener om den sag. I tidligere tilfælde har man forhindret sådanne projekter på forskellig måde, og det vil også ske denne gang.

Reaktioner fra danskernes side

I Odense er danskerne begyndt at reagere mod de fremmede, idet mange butiksruder i indvandrerbutikker nu er blevet knust. Disse forståelige reaktioner på den landsødelæggende indvandring passer dog ikke rigtigt byens politifolk, der helt bevidst har gjort sig til indvandrerens lakajer, og politifolkene opfordrer således indvandrerne til at anmelde det, hvis deres butiksruder knuses. Det er dog positivt, at mange danske borgere i byen nægter at optræde som angivere for politiet, idet de ser med velvilje på den begyndende kamp mod indvandrerens overtagelse af byens butikker.

Et sandhedens ord

Det er jo ejendommeligt, at en rockerhøvding skal sige sandheden om bandekrigen i den offentlige debat, men det er faktisk sådan. Mens det officielle Danmark prøver at bilde folk ind, at bandekrigen udelukkende handler om kontrollen over et narkomarked, så peger rockerhøvdingen Jørn Jønke Nielsen på et andet og nok så væsentligt motiv. Jørn Jønke Nielsen siger om indvandrerne: »Vi har igennem mange år prøvet at være med til at integrere dem og være venner med dem. Til sidst fik vi bare nok af de her mennesker. Deres latterlige opførsel og terror mod almindelige mennesker. De råber ad lyshårede piger på gaden, kalder dem ludere

og forulemper folk i byen, på diskoteker osv. Vi har også børn i skolerne og kærester, som gerne vil gå i fred på gaden. Det kan være, at resten af Danmark ikke vil eller ikke tør andet, men vi gider ikke finde os i den opførsel«. Dette er et sandhedens ord om indvandrerne, og det er jo meget mærkværdigt, at en rockerhøvding skal belære det danske borgerskab om virkeligheden. Et multietnisk samfund fører uundgåeligt frem mod racekrigen, og bandekrigen er bare det første skud i denne krig. Og Jørn Jønke Nielsen har jo ret, man skal ikke finde sig i indvandrerens overgreb, og det er på tide, at danskerne begynder at forsvare sig. I mange, mange år har man fundet sig alt fra indvandrerens side, men nu må det høre op.

Flere dræbte i Afghanistan

Endnu tre danske soldater er blevet dræbt i Afghanistan, men man ville lyve, hvis man påstod, at de var faldet for Danmark, for det er de ikke. De er faldet for en forrykt kosmopolitisk verdensorden, der slet ikke er dette offer værd, og det er den sørgelige sandhed. Den islamiske terrortrussel mod det danske folk kan ikke fjernes i Afghanistan, for den kan kun fjernes gennem en indsats i Danmark. Man kan dræbe aldrig så mange muhamedanske terrorister i Afghanistan, og det er naturligvis godt, at man gør det, men det forhindrer jo stadig ikke, at de islamiske terrorister lægger bomber i Danmark, da de potentielle islamiske terrorister allerede befinder sig i vort land. Det har indvandringen fra de muhamedanske lande sørget for. De danske soldaters indsats i Afghanistan er således helt ligegyldig i forhold til det danske folks sikkerhed, og derfor er det da heller ikke det danske folks kamp, som de danske soldater fører i Afghanistan, hvilket er sørgeligt, da soldaterne ellers viser så megen god vilje. Den danske regering ønskede blot at købe sig til lidt velvilje hos amerikanerne, og alene derfor ville regeringen hjælpe amerikanerne med krigen i Afghanistan, skønt denne krig altså ikke har den fjerneste betydning for det danske folk. Det danske folks sikkerhed kan alene tilvejebringes i Danmark og ikke i Centralasien.

Foto: Det Kgl. Bibliotek

Danske frihedskæmpere i deres våbenlager ved Sct. Annæ Plads.

Et folk i våben - eller et forsvarsløst folk?

Det danske politi har lige afsluttet en såkaldt frit-lejde aktion for våbenaflevering, og det lyder jo smukt, men hvis man tænker nærmere over politiets ivrige forsøg på at få frataget de almindelige borgere de sidste våben, så bliver det klart, at politiets hensigter ikke er lige så rene, som politiet selv hævder. Politiet påstår jo nok, at våbnene skal fjernes fra borgerne, så de ikke kan bruges til kriminelle forehavender, men det er et rent skinargument. Politiet ved udmærket, at almindelige borgere ikke udøver kriminalitet, uanset om de er bevæbnede eller ej, og politiet tror heller ikke, at borgerne sælger våben til de kriminelle. Nej, den virkelige årsag til de gentagne frit-lejde aktioner, der skal inddrage alle våben i borgernes hænder, det er at sikre myndighedernes absolutte våbenmonopol. Kun ved at etablere et våbenmonopol er myndighederne sikre på at kunne hævde herredømmet i landet under alle forhold, også hvis folket vender sig imod regering og Folketing. Et folk i våben kan forsvare sig mod myndighedernes tyranni, men det ønsker politiet og de øvrige myndigheder ikke, at danskerne skal have muligheden for. Og bag ved det hele ligger de danske myndigheders dårlige samvittighed, for de ved udmærket, at indvandringen før eller siden kan føre til borgerkrigs-lignende tilstande, f.eks. i forbindelse med muhamedansk terror, og så bilder myndighederne sig ind, at noget sådant måske kan forhindres, hvis bare man allerede nu fjerner borgernes våben. Myndighedernes kalkulation er dog helt fejlagtig, dels fordi man ingen grænsekontrol har, hvorfor der i princippet kan importeres store mængder af våben med en relativ lille risiko, og dels fordi der rundt omkring i vort land er placeret militære våbenlagre under en bevogtning, der i bedste fald er utilstrækkelig. Og ofte er der slet ingen bevogtning af disse våbenlagre, hvilket er en følge af de bestandige sparebestræbelser. Det er således helt umuligt for myndighederne at forhindre borgernes bevæbning i en kritisk situation, og der er da heller ingen grund til at stræbe efter noget sådant, for borgerne er landets bedste forsvarere.

De fremmedes ufattelige grusomhed

De fremmede er ufatteligt grusomme i deres kriminalitet, idet de med forkærlighed angriber gamle og forsvarsløse mennesker. Før indvandringen begyndte så man aldrig noget sådant, for selv kriminelle danskere foragter en opførsel som denne. Det er imidlertid ikke kun i Danmark, at indvandringen har medført en voldsom kriminalitet rettet mod de gamle, også i det øvrige Europa ser man det samme. I Tyskland har en ny sag vakt stor opmærksomhed, og medierne skriver: »Et voldsomt røveri uden for et supermarked i Düsseldorf endte som drab, da offeret, en 97-årig, handikappet kvinde, døde af sine kvæstelser på hospitalet dagen efter. Ifølge politiet udså de to mørkhårede personer på billedet sig offeret i supermarkedskøen, og overfaldt hende, da hun var på vej hjem. De to gerningsmænd skubbede hende voldsomt ned på jorden, og det overlevende den svagelige dame ikke på trods af intensiv behandling på sygehuset, skriver express.de. Politiet har stadig ikke fundet gerningsmændene, og har derfor nu frigivet et foto af de to. Kvinden beskrives af politiet som: Syd- eller østeuropæisk, 20-25 år gammel, 165 cm høj og kraftig til buttet af bygning. Sort, langt hår i hestehale og iført mørkt tøj, bestående af bukser, skjorte og jakke. Manden beskrives som: Syd- eller østeuropæisk, 25-30 år gammel, 175 cm høj og kraftig af bygning. Kort, sort, krøllet hår, klædt i mørke bukser, mørk jakke samt orange trøje med en bred mørk og smalle hvide striber på brystet.« Dette er altså en af indvandringens store velsignelser, grusomme overfald på 97-årige handikappede, og man forstår jo meget let, hvorfor vreden mod de fremmede kriminelle vokser dag for dag. Og indvandringen er virkelig blevet den store chance for alverdens kriminelle, for de kan ganske roligt komme rejsende til, og hvis de skulle træffe et par betjente ved den normalt ubevogtede grænse, så kan de fremmede kriminelle blot sige asyl, og så vil de meget flinke betjente køre dem til Sandholm-lejren, og efter et par dage kan man så træffe dem på Vesterbro, hvor de glade gør "forretninger", som det hedder.

Den 97-årige handikappede kvinde umiddelbart før hun angribes bagfra af de to indvandrere.

Netop fordi man accepterer selv de værste forbrydere som asylsøgere eller indvandrere, så strømmer alverdens forbryderiske ros til Europa. Almindelige tiggere og tyveknægte, gangstere og mafiafolk, bedragere og seksualforbrydere strømmer til fra hele verden, og de europæiske myndigheder er ikke i stand til at sortere dem fra i den vældige strøm af asylansøgere og indvandrere fra Østeuropa og den tredje verden, og når forbryderne er blevet registeret, så slippes de bare løs på den sagesløse befolkning. Man lader altså de gamle og svagelige mennesker betale prisen for myndighedernes vanvittige fremmedpolitik, for de gamle falder i særlig høj grad som ofre for de brutale og umenneskelige fremmede forbrydere, som myndighederne har lukket ind. Dette er oprørende, og politikerne og myndighedspersonerne burde jo hæfte med deres eget liv for de mange fremmede forbrydere, som de slipper løs på de helt forsvarsløse borgere, men så retfærdig er verden desværre ikke. Koldt og kynisk ofrer man sine egne ældre borgere, bare for at kunne prale af sin egen store tolerance, og man er fuldstændigt ligeglade med de borgere, der angribes af de fremmede forbrydere. I realiteten optræder de europæiske politikere og myndighedspersoner som landsforrædere, ja, som ulve over for deres egne borgere, og dette bare for at kunne lefle for de fremmede, så politikerne og myndighedspersonerne kan dokumentere deres store tolerance, der jo altså ikke gælder landenes egne borgere. Det er på tide, at de europæiske folkeslag vågner op og går til modstand.

De mærkelige medier

De danske medier er for tiden levende optaget af en stat langt bort i Asien. Iran er på forsiderne dag efter dag, og hver lille begivenhed i Iran slås stort op på forsiderne. Hvorfor nu denne overvældende interesse for en muhamedansk stat tusinder af kilometer væk? Hvis man spørger mediefolkene, så er Iran interessant netop nu på grund af den kamp mellem demokrati og islamisk diktatur, der udspiller sig i landet. Nu er det bare sådan, at denne kamp mellem vestligt demokrati og islamisk diktatur slet ikke foregår, for hvad der foregår er ret beset en ganske traditionel magtkamp mellem forskellige obskure magtgrupper i landet. Hvordan får medierne så indtrykket af, at det hele er en kamp for vestligt demokrati? Jo, det er meget enkelt, for de danske medier lader sig lede af ønskedrømme, og disse ønskedrømme er fyldt med udtryk som ”de unge”, ”studenterne” og ”demokratiet”. De gamle 68-fantasier bliver vakt til live hos de halvgamle danske journalister, og når de ikke selv mere kan være unge og revoltære, så kan de da altid hylde de iranske unge i deres påståede opgør med diktaturet. Ingen danske journalister oplyser om, at det er under én procent af de iranske unge, der er studenter og oprørske, for det ville jo ødelægge hele det heroiske billede, og ingen oplyser, at der er langt flere iranske unge i de forskellige islamiske militser, der sikrer præstestyret i landet. Men sandheden er den sørgelige, at kun uendeligt få iranske studenter og intellektuelle har tænkt sig at indføre en samfundsmodel som det vestlige demokrati, da næsten alle er muhamedanere, og demokratiet slet ikke kan forenes med islam. Og dette betyder jo i praksis, at uanset hvem der kommer til magten i Iran, så vil intet grundlæggende blive ændret. Det er en ren illusion, når de danske journalister forestiller sig vældige skarer af såkaldte ”unge” iranere, der tænker på samme måde som de europæiske ungdomsoprørere, men det er en illusion, som de gamle 68-ere ikke kan undvære. Den europæiske 68-generation er ynkelig, for den kan ikke affinde sig med at være gammel og ligegyldig, og så fantasierer man om andre ”unge”.

Og de trætte og gamle 68-ere i de danske medier drømmer nu om revolutionen i Iran, den revolution mod præstestyret, der skal komme og gøre alt godt igen. Men hvordan var det egentligt før præstestyret? Var der mindre korrupsion og mindre tortur i fængslerne dengang under kejseren på påfugletronen? Nej, det var der ikke, og her rører man ved sandheden om det iranske folk. Det er et primitivt og brutalt asiatiske folk, og uanset hvem der har magten, vil de magthavende misbruge magten til personlig vinding og til undertrykkelse af folket. For nogle år siden viste mange af de europæiske TV-stationer udsendelser om en iransk oppositionsgruppe med base i Irak, og skønt disse udsendelser vist var ment som reklame for denne iranske oppositionsgruppe, så viste udsendelsen også, at bortset fra romantiske revolutionære sange, så havde gruppen til hensigt at tage magten med russiske kampvogne. Hvorved var denne oppositionsgruppes metoder så egentlig bedre end præstestyrets metoder? Der findes ingen gode iranere, der findes kun iranere med de karaktertræk, som dette folk nu engang har. Derfor er begivenhederne i Iran da også helt ligegyldige set i et europæisk perspektiv. Vi ved helt sikkert, at sker der en omvæltning i landet, så vil nogle af de muhamedanske skurke blive afløst af andre muhamedanske skurke, og hvad skulle det egentlig ændre? Der er altså ingen grund til at interessere sig for udviklingen i Iran, og mediernes interesse for sagen er mere mærkelig end velbegrundet. Men det afholder som bekendt ikke medierne fra at køre frem med den rene følelssporno. Kendt er mediernes forsøg på at slå det stort op, at en ung pige - vistnok - var blevet skudt under demonstrationerne og var død. Ifølge den danske dagspresse skulle hele verden være chokeret over dette, men når alt kom til alt, var det jo blot en lille flok journalister, der var chokerede, og hvilken almindelig offentlig interesse havde det egentlig? Mediefolk er besat af storhedsvanvid og tror, at deres egne tanker og følelser har interesse for hele folket, men det er slet ikke tilfældet.

Et patriotisk Sct. Hansbål

Fra Nordsjælland rapporteres der om det første danske Sct. Hansbål, hvor eksemplarer af Koranen blev højtideligt afbrændt. Efter forlydende var der tale om 15-16 engelsksprogede eksemplarer, da man ikke havde fået fat i nogen dansksproget version af bogen. Koranerne forsvandt dog meget hurtigt i det hede bål, der var blevet bygget op af bjælker. Af deltagerne i Sct. Hansbålet kaldes afbrændingen et symbolsk slag i ansigtet på de muhamedanere, der truer Danmarks eksistens som et frit og demokratisk land. Næste år vil pressen blive inviteret til at overvære denne meget vigtige og symbolske handling, siges det, og man vil da gøre det i et langt større omfang. Og lederen af Sct. Hans-fejringen siger desuden, »at det er meget passende at afbrænde Koranen på et Sct. Hansbål, traditionen ved Sct. Hans er jo netop at brænde ondskaben.«

I anledning af denne begivenhed ved Sct. Hans er spørgsmålet nu blevet stillet: »Er det patriotisk korrekt at afbrænde koraner, når man ønsker at udtrykke foragt for islam, skønt man i øvrigt går ind for fuld ytringsfrihed?« Dette spørgsmål er både principielt og interessant, og svaret på spørgsmålet må være, ja, det er en patriotisk handling at afbrænde koraner, og det er ikke i modstrid med princippet om fuld ytringsfrihed! Hvorfor nu det? For det første gives der ingen bedre måde at vise foragt for det umenneskelige islam end ved at afbrænde Koranen, der jo formulerer de menneskefjendske leveregler, og for det andet, så er en afbrænding af en bog ikke i strid med ytringsfriheden, for så vidt denne bog da tilhører den, som brænder den af. Det er kun, hvis man afbrænder andres bøger før eller efter udgivelsen, at der kan være tale om en krænkelse af ytringsfriheden, idet man så forhindrer andre i at udbrede tanker og meninger. Det er altså helt legalt at udtrykke sin egen mening ved privat eller offentligt at afbrænde en bog, som man selv ejer, det står fast, trods en københavnsk politichefs forsøg på at forvirre borgerne. Under Muhammedkrisen rystede det danske politi af skræk ved udsigten til et stort opgør mellem

Det første danske Sct. Hansbål med koranen som brændsel, men sikkert ikke det sidste.

islam og danskerne, og en politichef klynkede af angst og fortalte med skælvende stemme, at det skam var forbudt at afbrænde muhamedanske Koraner, og at man kunne få flere års fængsel for det. Det var naturligvis en tåbelig løgn fra politichefs side, for der findes selvsagt ingen paragraf om afbrænding af bøger, når disse bøger er folks egne. Ingen kan forhindre en dansker i at afbrænde sine egne bøger, heller ikke når der er tale om koraner. Men denne sag viser jo med al ønskelig tydelighed, at politiet er parat til at lyve for borgerne, når en konflikt mellem de danske borgere og de fremmede muhamedanere nærmer sig. Så ussel er politiet, og det skal man holde sig for øje. Der er altså ingen grund til at lægge vægt på politiets udtalelser om koraner, for politiet vil bare hele tiden krybe uden om, hvis der er vanskeligheder forude.

Nej, det er fuld lovligt at afbrænde sine bøger, og det er også lovligt gennem denne handling at udtrykke sin holdning til fremmede religioner. Det kan ingen forbyde borgerne, og ethvert forsøg på noget sådant må betragtes som et forsøg på at undertrykke folket. Sct. Hans er en fest, hvor vi fejrer ondskabens undergang, og Sct. Hans traditionen bliver fornyet i det øjeblik, hvor vi smider nutidens ondskab på bålet i stedet for den traditionelle heks. Så op på bålet med de bøger, der er skrevet af djævelen!

Mod dumhed kæmper ...

Det konservative Folkeparti kan vist ikke vente sig meget i fremtiden, for mange af de unge konservative er tilsyneladende de rene tåber. Den 18. juni skriver mediernes således følgende: »Danskere på overførselsindkomster skal fratages deres stemmeret. Det mener flere ungdomspolitikere i Konservativ Ungdom med forretningsudvalgsmedlem Martin Seebach og den tidligere KU-næstformand Jacob Hedegaard som de mest prominente fortalere. Forretningsudvalget er Konservativ Ungdoms politiske ledelse, og Martin Seebach er helt klar i mælet i en intern diskussion på KU's debatforum. »Fattige må hjertens gerne stemme. De, der lader staten forsørge dem, er omvendt ganske oplagt inhabile, og kan passende fratages deres stemmeret«, skriver Martin Seebach. Han peger på, at en stor del af Folketingets arbejde går ud på at prioritere landets finanser, herunder hvem der skal have forskellige overførselsindkomster. »Hvorfor er det åbenlyst rimeligt at en modtager af disse penge (selvforskyldt eller ej) skal have indflydelse på den proces«, skriver han som svar på et indlæg, der tager afstand fra forslaget. Forretningsudvalgsmedlemmet kalder det »økonomisk egoistisk at kræve ret til at gå ned og stemme på flere af andres penge til sig selv«. Dette er så himmelråbende tåbeligt, at det ligefrem er morsomt. For nu er det jo sådan, at erhvervsfolk får en langt større offentlig støtte end bistandsmodtagere, og det gør landmænd i øvrigt også, ca. 300.000 kroner pr. landmand efter de officielle tal, og hverken erhvervsfolk eller landmænd bør altså have lov til at stemme, hvis de unge konservative skal bestemme, eller hvordan? Og hvad med politikerne? Hvordan kan de i Folketinget tage stilling til, hvor mange penge, de selv skal have? Det gør politikerne jo den ene gang efter den anden, og det er egoistisk at stemme penge hjem til sig selv, når man som politikerne er forsørget af det offentlige. Ja, man kunne blive ved, og man må vel konkludere, at hvis princippet om inhabilitet for alle, der støttes og holdes økonomisk oppe af staten skal håndhæves, så bliver der ikke 2000 valgberettigede tilbage i hele landet.

Islamisk logik

Obs! Obs!

»Et flertal i Københavns Miljø- og Teknikudvalg har nu godkendt opførelsen af et meget stort islamisk kulturcenter med en dertil hørende moské i København NV, men det har Københavns borgere ikke. Og der kan ikke være tale om at lade dette byggeri foregå, for København skal ikke have nogen stormoske, uanset hvad politikerne mener. Udvalgets indstilling om en godkendelse af byggeplanen skal imidlertid godkendes endeligt af Borgerrepræsentationen til august, hvis der skal blive noget ud af det hele.

Hvis dette sker, så må vi i gang med at forberede modstanden mod moskebyggeriet, og indledende vil vi naturligvis bruge de juridiske muligheder, der er til rådighed. Et par frivillige jurister vil blive sat på sagen, så der allerede i høringsperioden før den nye lokalplan vedtages kan rejses en række velargumenterede protester mod byggeplanen. Det vil formodentligt også være let, da byggeriet er overordentligt omfattende og ikke mindst højt, og fordi det på ingen måde falder naturligt ind i det omgivende miljø. «

Månedsskriftet **Patrioten**
Boks 1848, 2300 København S
www.patrioten.org
mail@patrioten.org
Ansvh. redaktør. Kaj Vilhelmsen